vusse. Äkki kostis vesikasvudest hele appikarjatus. Doktor seisatus hetkeks.

„Mis on, mis on juhtunud?“ küsis Peedu. Doktor ei lausunud sõnagi, kadus aga ruttu vesikasvudesse. Peedu ruttas talle järele. Avanes hirmuäratav pilt. Kole veemardikas Kollaserv oli haaranud kiisa tugevasti oma jalgade vahele. Kiisk heitles ja rabeles metsikult. Doktor ligines seljatagant veeröövlile ja haarates kinni ta viimastest jalgadest raputas teda tugevasti.

„Kas sa lased kiisa lahti!“ käratas ta.

„Mis see sulle korda läheb, kui minu kõht tühi on!“ hüüdis veemardikas. Doktor Krookus ei lasknud mardika jalgu lahti. Ta teadis, et varsti on mardika kord paluda. Ei kestnud kaua, kui mardikas palus:

„Lase mind lahti, mul ei ole õhku, ma lämbun!“

„Ma ei usu sind. Enne lase kiisk lahti, alles siis lasen sind vabaks!“

Mardikal ei jäänud muud üle, kui doktori käsku täita. Kiisk kadus noolena hämarasse veekaugusse. Doktor laskis väga ettevaatlikult veeröövli lahti ja asus Peeduga hullkiirele ujumisele.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 49